

hvor Køberen i Forvejen kender det eller de paagældende Dyr.

Det ærede Medlem for Ruds-Vedby (Jørgensen) mente, det var rigtigst at overlade Øvrigheden at vælge Voldgiftsmændene. Det kan man godt gøre, men det er at gøre Sagen noget mere kompliceret, end den ellers vilde være. Jeg maa dog sige, at jeg er ikke saa bange for, at Voldgiftsmændene skulde blive valgte af Parterne, fordi de Parter, der valgte dem, maatte mene, at naar de valgte netop denne eller hin Mand, vilde han holde med dem. Man maa huske paa, at enhver Part ikke frit kan vælge, hvem han vil, til Voldgiftsmand, saaledes som ellers, hvor der er Tale om Voldgift. Parterne kunne kun vælge mellem de bestemte Personer, det ringe Antal, som af Kommunalraadet i enhver Kreds i Forvejen ere udpegede til at være Voldgiftsmænd.

Det ærede Medlem for Slagelse (Lange) mente, at den Tidsfrist, der var fastsat for Kendelsens Afsigelse, burde indskrænkes. Jeg tror, man skal være varsom dermed, thi sætter man Tidsfristen, saa den bliver for kort, vil Følgen deraf i mange Tilfælde blive, at Hensigten med Loven bliver forfejlet, idet Forholdet nemlig er det, at naar Voldgiftsmændene ikke indenfor Tidsfristen blive færdige eller faa afgivet deres Kendelse, staar det Parterne frit at gaa til Domstolene. Saa have Voldgiftsmændene haft Ulejligheden, og den har ikke ført til noget, og saa har man alligevel den Proces, som det netop var Lovforslagets Hensigt at undgaa. Jeg tror ikke, at disse Tidsfrister — og de ere jo satte som Maksimumsfrister — kunne siges at være for store, navnlig naar de sammenlignes med den Tid, der nu gaar, inden en Proces om en Handel finder sin Afslutning. Om der skulde være en Tidsfrist, inden hvilken Voldgift skulde kræves, er et Spørgsmaal, som jeg helst vil overlade til det kommende Udvalgs Sagkundskab. Jeg er lidt bange for, at saadanne Tidsfrister i alt Fald maatte gøres ret lange, saa længe, at man lige saa godt kunde undvære dem. Der er vist adskillige skjulte Fejl hos Husdyrene, som man ikke kan være sikker paa ville vise sig lige straks, naar Køberne faa Dyrene hjem, men som først vise sig ved given Lejlighed, efter at der er gaaet

ret lang Tid, men det er et Omraade, hvor jeg erkender, at jeg savner den fornødne Sagkundskab.

Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Skelskør (Lars Jensen) rejste, om der kunde blive fri Voldgift, saaledes som der kan blive fri Proces, er noget, som man ogsaa kan forhandle om. Det maatte i saa Fald være de paagældende Kommunekasser, der skulde betale Udgifterne derved. Jeg vilde dog være betænkelig ved i saa Henseende at gaa udenfor de tilsvarende Regler, der i Almindelighed gælde for Meddelelsen af fri Proces, nemlig, at den Part, som søger fri Voldgift, skal være ubemidlet.

Jeg ønsker endnu en Gang at udtale min Glæde over den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, idet jeg ganske kan slutte mig til det, som det ærede Medlem for Skelskør sagde om Sagens hurtigst mulige Fremme gennem Udvalget.

Ousen: Jeg maa sige, at de faa Bemærkninger, som den højtærede Justitsminister gjorde for at forsvare den Sætning i § 1, som jeg har nævnt, kun yderligere overbeviser mig om, at jeg der vistnok har Ret, og at det er aldeles overflødig, at denne Sætning om Husdyrenes levende Afkom bliver staaende. Den højtærede Minister vilde bevise denne Sætnings Nødvendighed ved at sige, at en Kalv ikke er en Ko. Det er rigtigt nok, men en Kø hører til Kvæget, og al den Stund nu Kvæg allerede er nævnt i Paragraffen, falder Kalve ogsaa ind derunder. At en Gris ikke er et Svin, kan jeg heller ikke indrømme. Jeg mener, at en Gris hører med til Svinene. Skal der rejses den Slags Betæneligheder, maa jeg ogsaa spørge, om en Vædder er et Faar, eller om en Hoppe er en Hest. Derfor bevise den højtærede Justitsministers Bemærkninger overfor mig næsten til Overflødighed, at jeg har haft Ret i den Anke, jeg har fremsat.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.